Čís. 6261.

Ustanovení § 310, odst. 1 tr. zák. se vztahuje nejen na případy kulposního porušení nějakého předpisu zákona nebo nařízení, nýbrž i na případy, v nichž nedbalost spočívá jen v opominutí takové obezřetnosti, jakou je povinen zachovati každý průměrný člověk i beze zvláštních vrchnostenských předpisů.

(Rozh. ze dne 26. září 1938, Zm IV 276/38.)

Nejvyšší soud, přezkoumav trestní věc proti A. a spol., obžalovaným pro přečin podle § 310, odst. 1 tr. zák., zamítl zmateční stížnost obžalovaného A.

Důvody:

Obžalovaný A. podal proti rozsudku vrchního soudu zmateční stížnost založenou na věcném důvodu zmatečnosti podle § 385, čís. 1 a) tr. ř.

Stěžovatel namítá, že je mylný názor vrchního soudu, že jeho nedbalost spočívala v tom, že se nepostaral o to, aby hříbata nemohla vyběhnouti na ulici; nedbale by prý býval jednal stěžovatel jen tehdy, kdyby byl neučinil to, co předpisuje zákon, nařízení, nebo místní zvyk a povinná obezřetnost; v žádném z těchto směrů však není předepsáno, že by hříbata nesměla volně vyběhnouti na ulici. Proto prý stěžovatele v nejhorším případě stíhá jen soukromoprávní povinnost nahraditi způsobenou škodu, nikoli však trestněprávní zodpovědnost.

Tyto námitky neobstojí.

Ustanovení § 310, odst. 1 tr. zák., o které jde v souzeném případě, vztahuje se nejen na případy, ve kterých byl porušen nějaký předpis zákona neb nařízení, vydaný za tím účelem, aby bylo zabráněno poškození lidského těla, ale i na takové případy, v nichž nedbalost spočívá jen v pouhém opominutí takové obezřetnosti, jakou je povinen zachovati — podle okolností případu — každý průměrný člověk i bez zvláštních vrchnostenských předpisů, aby zabránil poškození zdraví jiných lidí.

Pravdu má sice zmateční stížnost, že hříbata běhávají volně i po cestách za svými matkami (hřebicemi) zapřaženými k povozu, je však na druhé straně též všeobecně známo a zkušeností ověřeno, že jim lze takovouto volnost dopřáti jen potud, pokud jsou tak útlého věku, že jsou pudově vázána na blízkost svých matek. V souzeném případě nutno si však uvědomiti, že podle souhlasných zjištění obou nižších soudů nešlo o taková mladá hříbata, nýbrž naopak o hříbata starší, již přes rok, a jak výslovně zdůrazňuje vrchní soud, vlastně už o koně, a že tato zvířata byla po dlouhém zimním stání ve chlévě odpočinutá a proto velmi bujná. Poněvadž je dále zjištěno, že právě stěžovatel byl jejich vlastníkem a že je krátce před úrazem při napájení sám ošetřoval, nemohla mu

býti tato jejich, pro okolí nebezpečná a proto ke zvýšené opatrnosti nutkající vlastnost neznáma. Ze zjištění nižších soudů rovněž plyne, že dvůr stěžovatelův byl opatřen vraty, která byla otevřena a umožnila oněm bujným zvířatům vyběhnouti na veřejnou silnici v silně frekventované obci, v bydlišti stěžovatelově. Za těchto okolností mohl si stěžovatel při náležité pozornosti uvědomiti a mohl tedy také předvídati, že jeho hříbata mohou způsobiti na snadno jim přístupné veřejné silnici někomu úraz. Ježto je nepochybné, že prostým uzavřením vrat byl by býval vhodným a postačitelným způsobem hříbatům znemožněn výběh na silnici a tak vyloučena možnost úrazu osob zdržujících se na silnici, je také správný závěr napadeného rozsudku, že opominutí tohoto úkonu bylo v příčinné spojitosti se škodlivým výsledkem.

Proto byla zmateční stížnost podle § 36, odst. 1 por. nov. zamítnuta jako bezpodstatná.

Čís. 6262.

Sťažnosť proti usneseniu, ktorým nebola nariadená delegácia iného súdu, je neprípustná.

(Rozh. zo dňa 26. septembra 1938, Nd IV 30/38.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. pre prečin podvodu zamietol sťažnosť obžalovaného.

Dôvody:

Proti usneseniu vrchného súdu, ktorým bola odmietnutá sťažnosť obžalovaného, podaná pre zamietnutie návrhu na delegáciu krajského súdu v N., podal obžalovaný A. sťažnosť.

Sťažovateľ namieta, že odmietnutie jeho sťažnosti vrchným súdom je nezákonné, lebo proti prvostupňovému usneseniu vrchného súdu je vždy prípustná sťažnosť k najvyššiemu súdu a vrchný súd že si mylne vykladá ustanovenie § 29, odst. 3 tr. p.

Podľa § 29, odst. 3 tr. p. v znení čl. II, čís. 5 zák. čís. 1/1920 Sb. z. a n. môže si sťažovať žalobca a obvinený v prípade, že vrchným súdom bola delegácia iného súdu nariadená.

Z toho, že zákon výslovne upravuje otázku prípustnosti sťažnosti proti rozhodnutiu podľa § 29 tr. p., ačkoľvek by ináč vystačil s ustanovením § 378 tr. p., plynie, že prípustnosť sťažnosti proti takémuto usneseniu vrchného súdu obmedzuje len na prípad a osoby v odst. 3. § 29 tr. p. uvedené.

Týmto obmedzením je však zrejme vylúčená sťažnosť proti usneseniu vrchného súdu, ktorým delegácia iného súdu nebola nariadená.

Napadnuté usnesenie vrchného súdu, ktorým bola sťažnosť obžalovaného odmietnutá ako zákonom vylúčená, odpovedá tedy stavu veci a zákonu a preto bola sťažnosť obžalovaného ako bezzákladná podľa § 379, odst. 4 tr. p. zamietnutá.